

anden Grundsætning end den, man følger i andre Tilfælde, hvor man ikke saaledes bliver staaende ved at fastsætte Straffen for Attentat paa samme Maade som for den Handling, der kommer til at medføre samme Følger. Man er altsaa netop derved gaaet ud fra den Erkjendelse, at det har et eget, et ganske andet Sammenhæng med denne Forbrydelse, end Tilfældet er med andre, og det er ogsaa det, som bevirker, at man ikke kan komme til, saaledes som den ærede Rigsdagsmand gjorde, at vøle ved Betragtninger over de Overligheder, hvortil det kunde komme, naar man vil opfaste Spørgsmaal om: hvor skal Begyndelsespunktet for det strafbare Forsøg finde Sted? idet han meente, at det vilde være for haardt at fastsætte Livsstraf for denne Forbrydelse, fordi det jo kunde træffe sig, at den Paagældende kun endnu havde foretaget Livet og næsten kun indledende Skridt efter hans Forestilling til det, som skulde udgjøre Forbrydelsen. Men som det i det Hele taget er særdeles vanskeligt at bestemme, naar et strafbart Begyndelsespunkt indtræder med Hensyn til Forbrydelser, saa vil det under enhver Omstændighed være det med Hensyn til en Handling som denne; og naar den ærede Rigsdagsmand søgte en væsentlig Styrke for sit Angreb paa Vædringsforslaget i Betragtninger, knyttede til Begyndelsesforsøget, saa vil jeg dertil sige: naar indtræder da det Punkt, hvor man kan sige, at Forsøget er rykket saa langt frem, at man kan anvende den haarde Straf, som han mener alternativt kunde anvendes? De samme Vanskeligheder ville komme frem der, og det kunde let være, at man meget seent vilde komme til det Stadium, hvorpaa det var muligt at anvende Livsstraf for en Forbrydelse som denne. I det Hele taget forekommer det mig, at de Betragtninger, han har anstillet, kommer til at knytte sig til Forhandlinger, som ikke ere ligefrem anvendelige her, thi det, der er Stridspunktet mellem os, er jo alene det: skal ikke denne Handling belægges ubetinget med Livsstraf, eller skal den, som den ærede Rigsdagsmand mener, ikke have ved Siden deraf Alternativet Tugthuusarbejde paa Livstid? Men det vilde de ærede Herrer dog let indsee, at de samme Indvendinger med Hensyn til Begyndelsespunkt-

et komme til at gjælde ligesuldt, enten man fastsætter Livsstraf, eller man stiller ved Siden deraf Tugthuusarbejde paa Livstid. Det har ikke villet lykkes mig ved Landssthingets Beslutning og ved de Grunde, hvorpaa denne Beslutning er støttet, at komme bort fra min Overbeviisning om, at baade den tidligere og den sidste Straffelov-Commission have begge to havt fuldkommen Ret, naar de eenstemmigt have meent, at en Handling som den, der sigter til at berøve Kongen Livet, Friheden eller Thronen, maa belægges med Livsstraf, og saaledes vil den Overbeviisning, hvortil den ærede Rigsdagsmand er kommen, i Modsætning til, hvad der tidligere var udtalt af Straffelov-Commissionen, være uden Indflydelse paa mig. Jeg troer, at de Betragtninger, der bleve anførte i forrige Møde, navnlig med Hensyn til den Egenstaaelse ved den Forbrydelse, hvorom der her handles, at den er det Høidepunkt, hvori Angreb paa Forfatningen culminere, er det, der gjør, at vi ikke bør komme bort fra at fastsætte ubetinget Livsstraf for den. Lad Afdgangen staae aaben for Venaadningsretten til i saadanne Tilfælde at vise Skaanelse, hvor Kongen troer at kunne gjøre det uden Skade for Forfatningen, uden Skade for Statens Vel; men lad os her betegne det som vor Opgave at fastsætte Straffen saaledes, at den tilstrækkeligt kan værne om Forfatningen og om Landets hele Tilstand.

Formanden: Rigsdagsmanden for Præstis Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Thorab: Med Hensyn til, hvad det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) hittede, troer jeg, at han misforstod nogle af mine Øtringer med Hensyn til Kongeloven, idet han har antaget, at jeg sigtede til Afkaffelsen af Kongeloven, hvormod jeg sigtede til Afkaffelsen af Enevoldsmagten, der var grundet i Kongeloven, og jeg skal med Hensyn til hans Bemærkninger om hans særegne Stilling til Enevoldsmagtens Afkaffelse henvise til Beretningen om Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag 1848, hvorefter det fremgaaer, at i det første Møde, den 23de